

— Заповѣдайте, господинъ началникъ.

Началникътъ бързо се овладѣ, но все пакъ не можа да се въздържи да не каже:

— А, това сте били, значи вие...

Тинка примръкла го гледаше. Очитѣ ѝ се разшириха, грѣдта ѝ съ страшна сили се вдигаше и отпускаше като вълна. Тя едва можа да прошепне.

— Азъ не съмъ виновна въ нищо, господинъ началникъ... Вие знаете, че азъ не съмъ виновна...

Началникътъ галантно сложи ржка върху края на бюрото и, като се съобразяваше съ положението и обстановката, не подхващаше разговора като на улицата за преимуществото на пролѣтѣта предъ работата. Той кжсо каза, като съ самия тонъ искаше да отхвърли всѣка интимность.

— Да, да... зная... зная... да! Ето... забравили сте да се разпишете... Разпишете се!

И той не намѣри за нужно нито да се извини, нито да успокои малко, приблѣднѣлата като смъртница девойка. Впрочемъ Тинка и не очакваше това. Зарадвана, че се спаси дори отъ глоба, тя пристѣпни плахо къмъ бюрото на началника. И като слагаше подписа въ страшната книга, тя, отново като че ли си сложи оковитѣ на чиновническото битие, та бързо, съ робска принизеность, повтори.

— Благодаря ви господинъ началникъ... благодаря...

— Нѣма нищо... внимавайте за други пжтъ... Свободни сте... — съвсемъ спокойно, вече съ началнически авторитетъ, отвърна той.

И той извади кутия съ цигари и запуши доволенъ отъ своя жестъ. А Тинка излитна отъ своята зашеметена отъ радостъ, като пеперуда пусната на свобода.